Pregaria.cat

Entrada

Confiança

Per pregaria.cat el dg., 05/06/2011 - 09:00

Aquell diumenge al migdia anaves caminant per la platja. Era plena primavera i el sol era agradable i lluminós. Una mica abans d'arribar a les roques de l'extrem hi ha un petit mur entre la sorra i el rocam, i et vas quedar mirant l'escena del nen i el seu pare.

L'infant estava sobre el mur amb el braços oberts i rient mentre mirava al seu pare, que era just a sota també oberts els seu braços esperant que el nen saltés. Li diu: no tinguis por, que sóc aquí.... i el fill es llença cap avall. El pare rient l'abraça i mentre l'estreny li diu: veus, fill meu!!!.

Com ens costa confiar en el nostre Pare Déu. Voldríem tenir-ho tot sota control i des de la màxima seguretat actuar com si tinguéssim la certesa lligada i segura. I quina confiança és aquesta del que coneix totes possibilitats, les domina , les controla... i es diu: ara confio!

Però és impossible prevenir-ho i dominar-ho tot. La vida sempre té un grau immens d'inseguretats a tots els nivells. Sempre es dóna un parany amagat, un pas en fals emboirat, la possible i inesperada sorpresa. Per molt que vivim en la societat de les assegurances, moltes d'elles en el fons s'alimenten de la por. Però la nostra mentalitat cerca i recerca les seguretats de tota mena i ens costa molt abandonar-nos a Déu.

La pregària de confiança és senzilla. No es fixa d'entrada en els paranys i les possibilitats del mal, sinó es situa davant del Pare Déu. Ell és el que motiva la confiança, i no la nostra fragilitat i contingència. El fonament de la confiança no és el que ens pugui passar o deixar de passar, sinó la certesa de què en qualsevol situació Ell sempre serà al nostre costat.

La pregària de confiança no evita els problemes i les limitacions o els mals. Són part de la condició humana. Ens comunica, però, la fe en Déu de que Ell hi és, fins i tot a la creu, i sempre en el goig, el treball, la crisi, el desig, la trobada o l'enyorança, la lluita i el silenci.

La pregària de confiança és un abandonar-se a Ell, sense defugir el nostre esforç i treball. Sabem de qui ens hem fiat, ens abandonem a Ell com un infant en braços de la mare. (Salm 131).

Jesús Renau sj.